

New York Timesi bestsellerite autor

MAISEY YATES

Õnneliku abielu saladused

Originaali tiitel:
Maisey Yates
Secrets from a Happy Marriage
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Maisey Yates
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12390520
ISBN 978-9949-82-697-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Emale. Iga kord, kui miski mulle vähimatki huvi pakkus,
andsid sa mulle võimaluse sellega tegelda.

Sa hoolitsesid, et oleksin alati õigeaks ajaks kohal,
kaasas kõik asjad, mida mul vaja läks. Pesapall, milles
olin täielik koba, klaveri- ja flööditunnid, kunsti-, näite- ja
loovkirjutamisring – mu saavutused pole ainuüksi mu enda töö
vili. Võin nüüd ise autoga sõita, aga ainult tänu sellele,
et sina mind sõidutasid, kuulasid ja toetasid,
olen ma täna see, kes ma olen. Tänan sind.

I

Hea härra Hansen!

Kirjutan, et võtta vastu Teie pakkumine abielluda. Saabun Newporti rongiga laupäeval, 6. jaanuaril. Mul on kaasas vaid üks väike kott. Kulutasin kõik oma kadunud abikaasalt päranduseks saadud raha selle pileti peale ning tagasisõidupiletit ei saa ma endale enam lubada. Palvetan, et meist saaks harmooniline paar.

– KIRJAST, MILLE KIRJUTAS JENNY HANSEN CAPE HOPE'I
ÜLEMAJAKAVALVURILE OLAF HANSENILE 20. DETSEMBRIL 1899
JA MIS NÜÜD RIPUB OREGONIS SUNSET BAYS LIGHTHOUSE INNI
KAPTENIMAJA VÕORASTETOAS.

RACHEL

Rachel Henderson oli juba mõnda aega teadnud, et jääb leseks. Aga teadmine polnud teda ikkagi valmistanud ette päevaks, kui see pidi juhtuma. Päevaks, kui sära tema abikaasast lahkub.

Raske oli tajuda, kuidas nende elud end aeglaselt teineteise küljest lahti harutasid.

Mõelda sellele, kuhu mees edasi rändab, ja sellele, et tema peab maha jääma.

„Ma tõesti tahtsin väga näha, kuidas ta kooli lõpetab.“ Mehe hääl oli nüüd nõrgem, katkendlikum, kui oli olnud paar tundi tagasi. Ta langes pea säravvalgele padjale ja tema silmalaud sulgusid võbeldes. Paar kuud tagasi oli ta hakanud veetma rohkem aega voodis kui väljas ning Rachel muutis voodi asukohta. Hingeldades ja higistades punnitas ta üksi suurt voodit liigutada. Aga ta tahtis, et mees saaks näha ookeani, ilma et peaks selleks liialt liigutama. Ühtlasi oli ta sättinud seinale kõik

fotod, mis abikaasa oli teinud ja mille nad olid ära raaminud, et need oleksid mehel silme ees.

Kakskümmend lühikest aastat, mis nad olid veetnud abielupaarina, olid jäädvustatud nendele fotodele. Ajas tardunud. Veatud ja röömsad. Kõige keskel oli foto, millel nad hoidsid teineteisel käest kinni – see oli tehtud siis, kui Emma oli alles beebi.

Nemad kolmekesi.

Tema pere.

Rachel sulges silmad. „Muidugi. Ma ei kavatse enam teeselda... me ei taha, et sa seda teed.“

Tal polnud anda mehele ühtegi kerget vastust. Rachel ei kavatse nudki valetada ja öelda, et kõik on korras.

See vana kuninganna Anne'i stiilis maja oli seisnud seal 1894. aastast saadik ja nende aastate jooksul oli see olnud pidevas muutumises. Algul olid majakavahid sunnitud elama töökohas, hoidmaks õlilampi põlemas, et mööduvad laevad ei sõidaks karidele.

Siis oli maailm muutunud ning tänu uuendustele pidid kohapeal viibima vaid üks majakavaht ja üks varumees.

Teise maailmasõja ajal ehitati maastikuga sulanduvaid varjendeid; mehed olid olnud valmis kaitsma kodumaad vaenlaste eest, kes võinuks rünnata kiviseid ja tuuliseid randu.

Hiljem, kui majakas automatiseeriti, polnud majakavahte enam vaja. Majad said ülikooli omaks ja neid hakati kasutama ühiselamuna.

Seejärel seisid krundil asuvad majad ja abihooned ligi kümme aastat tühjana. Vaikuses.

Kuni Racheli ema ohjad enda kätte võttis ja nende seinte vahele elu tagasi tõi.

Muutused. Uus elu. Surm. Naer. Hirm.

See maja oli näinud kõike.

Ja hooned, ka majakas, olid jäänud selle kõige keskel püsima.

Rachel tajus nüüd seda teravalt. Nagu oleksid aastad ajajoone asemel kihiti laotud. Nagu oleksid kõik sündmused eksisteerinud selles toas ühel ajal.

Nemad Jacobiga olid lihtsalt selle kõige osa. Üks pisterida suures lapitekis.

Rachel leidis sellest pisut lohutust hetkel, kui tema elu näis olevat ilmatu pikk ja valu talumatult piinav.

Teda lohutas teadmine, et selle otsatu aja keskel on ta tibatilluke. Nemat on tillukesed.

Aga tal polnudki midagi muud peale selle hetke, selle aja. Ja kergendustunne kadus silmapilk. Kell tiksus sekundeid aina valjemini, Jacobi kähedad hingetõmbed kajasid tema peas.

Tema abikaasa. Ainus mees, keda ta oli iial armastanud.

Nad olid kogu selle aja elanud käsikäes. Nad olid leidnud aastate jooksul uusi viise, kuidas oma sidet ja pühendumust hoida.

Sedamööda, kuidas Jacobi vajadused muutusid, muutus ka Racheli roll mehe elus nagu ka Jacobi roll tema elus.

See ei tähendanud, et Rachel oleks olnud vähem tähtis.

Ta oli naine ja kaaslane ja hooldaja.

Algul rohkem naine kui hooldaja. Aga see oli samuti muutunud. Nagu tõusuvesi, mis rullub randa ja voolab siis tagasi.

Mehe nägu, mis oli paar viimast tundi olnud ilmetu, liikus. Väike naeratus kerkis tema huulile ja ta sulges silmad. Hetkeks tundis Rachel hirmutorget. Ta kartis, et see hetk on käes. Teadis, et on. Aga ta soovis veel paari minutit. See oli kõik, mida ta ihkas.

Rachel oli leppinud tõsiasjaga, et peab hakkama pidama lesepõlve. Aga nüüd oleks ta olnud õnnelik, kui saanuks seda veel viis minutit edasi lükata.

Mõistagi ei küsinud keegi tema soove.

„Kas mäletad, kui Emma sündis?“ Jacobi hääl oli nõrk.

Rachel vaatas teda, mehe silmad olid ikka veel kinni. „Mäletan.“

Mees oleks justkui tema mõtteid lugenud ja Rachel poleks imestanud, kui see olekski nii olnud.

„See oli üks mu elu õnnelikemaid päevi.“ Jacob avas silmad. Need olid nüüd klaasistunud, kauged, justkui oleksid need näinud hoopis midagi muud. „Teine õnnepäev oli see, kui ma sinuga abiellusin.“

Mööda Racheli põske voolas pisar. Sest tema abikaasa oli hea mees. Ja nelikümmend oli suremiseks liiga noor. Kolmkümmend üheksa oli liiga noor, et jääda leseks.

Kui Rachel mõtles ajaloole, mis teda nende seinte vahel ümbritses, kõigile inimestele, kes olid neil puidust põrandatel kõndinud, tundusid need aastad talle veel lühematena.

Liiga, liiga lühikestena.

Racheli pilk liikus üle oranži ja valgega ravimipudelite, mis seisis öökapiil, ning peatus nende pulmapildil. Nad olid olnud kaheksateist ja taevalikult õnnelikud ning ees ootavast täielikus teadmatuses.

Meningiidist, mis oli juba iseenesest hirmutav. Aga Rachelil polnud olnud aimugi – neil kummalgi ei olnud aimugi –, missugused võivad olla selle haiguse kõrvalmõjud.

Nad ei osanud oodata seda esimest krambihoogu, mis tuli vaid aasta hiljem. Sellele järgnesid ajuverejooksud. Ajuoperatsioonid. Lõputud trombid.

Ja viimaks see.

Vähk.

Miks pidi see mees, kes oli üle elanud nii palju, kellel oli juba haruldane haigus koos haruldaste kõrvalmõjudega... Rachel ei suutnud seda mõista.

Jacob nägi nüüd välja hoopis teistsugune kui varem. Kui nende pulmapäeval või siis, kui Emma sündis.

Iga aasta, mis Rachel vanemaks sai, oli mees tema silme all vananenud kahe aasta võrra. Haigus oli laastav. Siiani elus püsida oli olnud Jacobi jaoks ränk katsumus, aga ta oli sellega hakkama saanud. Imeliselt.

Rachel teadis, et inimesed tunnevad neile kaasa. Tunnevad kaasa Jacobile. Temale.

Justkui oleks ta Jacobit armastades kandnud mingit rasket koormat. Justkui poleks mehe armastusest piisanud, et neid selle hetkeni tuua.

Jacob polnud iial olnud koormaks.

Nende armastus oli alati olnud ainult kingitus.

Ja nii ilusast kingist oli kahju loobuda.

„Need pildid meeldivad mulle,“ ütles mees. „Aga sa oleksid pidanud seinale riputama need, mis ma tegin sinust.“

Racheli südames pitsitas. „Kas need, kus ma olen aluspesu väel? Neid ma küll seinale panna ei kavatse.“

Mehe silmad avanesid taas. „Aga ma oleksin neid hea meelega vaadanud. Ookean meeldib mulle, aga... sinuga ei anna seda võrreldagi.“

Rachel ei suutnud rääkida. Tal oli klomp kurgus.

Ta heitis mehe kõrvale ja pigistas jalutsisse lükatud sinise-valgekirju lapiteki serva. Ta surus lauba mehe õla vastu. „Kas sa flirdid minuga?“

„Jah.“ Mehe silmad vajusid taas kinni ja Rachel naeratas.

Ta vaatas Jacobit ja tema tuttavat profiili. Ja vaatas, kuidas tema hingetõmbed aina pinnapealsemaks muutusid. Rachel ei tahtnud silmi kinni panna, sest soovis näha, kuidas mehe rind veel kord kerkib ja langeb.

„Ma armastan sind,“ sosistas Rachel ning klomp kurgus muutus teravaks ja valusaks.

Jacob ei vastanud.

Rachel hakkas väsima, olukord oli tema jaoks liialt raske taluda. Ta püüdis silmi lahti hoida, võitles unega. Aga siis sosistas sisemine hääl talle kõrva.

Uinuda polekski nii halb mõte.

Ta peaks nautima võimalust veel viimast korda uinuda mehe kõrval, kes oli olnud tema abikaasa kakskümmend aastat.

Rachel uinuski.

Ja kui ta tund aega hiljem silmad avas, mehe rind enam ei liikunud.

EMMA

Emma jäi seisma postkasti ees, mille kõrvalt viis eratee Cape Hope'i Lighthouse Inni võõrastemaja, tema perekonna kodu ja äri juurde. Ta teadis, et kiri ei muutu sellest olematuks, kui ta seal seisab.

Ta oli juba saanud paarist ülikoolist vastuse, et on sisse saanud, aga seda ühte polnud veel tulnud. Seda, mida ta ootas. Seda, mida ta saada tahtis.

Seda, mida ta vajab.

Hullumeelne oli mõelda, et see kiri otsustab, missuguse hariduse ta saab. Ja see omakorda määrab ära... kõik muu. Tema tulevased sõbrad, kellega ta kohtub.

Kõik need asjad sõltusid sellest kirjast.

Ja Emma ei teadnud, mida ta peale hakkab, kui Bostoni ülikooli sisse ei saa.

Niisiis oli kõik hästi. Ta lihtsalt seisis seal ja ootas kirja, mis võis tema elule kriipsu peale tõmmata. Teadet, et ta on Bostoni ülikooli merebioloogia erialale vastu võetud või ülikooli ukse taha jäetud.

Ta tõmbas luugi lahti ja vaatas postkasti. Seal oli kaks kirja. Emma ei näinud, kellele kumbki on adresseeritud. Ta võttis need välja ja tõdes, et esimene on rämpspost.

Ja teine...

See oli *see*.

Pinge kruvis end Emma sees lahti, kõik luud tema kehas lahustusid. Emma kartis, et vajub keset teed kokku.

Ta ei saanud kirja seal avada. Ta pidi minema tuppa ja süütama küünla või läbi viima mingi rituaali.

Emma hingas paar korda ja kogus end. Sissesõidutee ots jäi puude varju ja puuvõradest pääses läbi vaid nõrk hõbedane õhtupäikesekiir. Aga puud pidasid kinni ka tuule, mis mere poolt puhus.

Jaanuaris võis see tuul olla vinge, lõigata läbi jopede ja kinnaste ning tungida luudeni välja.

Emma istus taas autosse, uude Peugeot'esse, mida isa pidas ebapraktiliseks ja kohaliku prügimäe filiaaliks, mis põhines rämpsu kogusel – isa *pidas* seda rämpsuks –, mida Emma sinna kuhjanud oli.

Emma põhjendas seda vajadusega. Ja üldsegi oli see tema magamistoa pikendus, mitte prügila.

Isa oli selle peale naernud ja rohkem ta Emma autot jutuks ei võtnud.

Ta jääb isa järele igatsema, kui ülikooli läheb.

Ja isa on tema lahkumise ajal veel elus. Emma pidi seda uskuma.

Ta sõitis liiga kiiresti ja kurvi võttes nägi ta esimese asjana valget punase katusega külalismaja, mille ümber oli valge aed. Kaptenimaja. Selle kõrval oli Emma maja, majakavahi maja, nagu nad seda nüüd kutsusid. Valge ja punane just nagu esimenegi, aga see oli kahe korteriga, keskelt pooleks jagatud, et majutada 1880. aastate lõpul majakavahi abilisi ja nende perekondi.